

Arrest

nr. 112 258 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 28 juni 2013 en van het in deze beslissing vervatte bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 11 augustus 2011 een asielaanvraag indient.

1.2. Op 30 april 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 14 mei 2013 beslist de gemachtigde ook tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 quinquies).

1.3. Op 25 juni 2013 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 28 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit is de bestreden beslissing, die op 28 juni 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 11/08/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 30/04/2013 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) afgesloten werd met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 25/06/2013 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart van haar zuster die in Groot-Brittannië verblijft te hebben vernomen dat haar moeder en vier neven in Somalië gedood werden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij ook dient te vrezen voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich louter baseert op vermoedens en veronderstellingen. Overwegende dat betrokkene zowel haar eigen geboorteakte als de geboorteaktes van haar kinderen voorlegt om aan te tonen dat zij wel degelijk de Somalische nationaliteit bezitten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar neef de geboorteaktes per post opgestuurd heeft. Overwegende dat betrokkene niet meer over de enveloppe beschikt en niet kan aantonen wanneer zij deze documenten zou ontvangen hebben. Overwegende dat betrokkene bovendien voldoende mogelijkheden had om deze geboorteaktes nog tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag voor te leggen. Overwegende dat uit de beslissing van het CGVS dd 30/04/2013 in het kader van de eerste asielaanvraag van betrokkene blijkt dat betrokkene niet aannemelijk kon maken de Somalische nationaliteit te bezitten daar ten eerste haar geografische kennis over haar regio van herkomst, namelijk het district Badhaadhe, te wensen overlaat, ten tweede haar sociaal-politieke kennis over haar regio van herkomst te wensen overlaat en ten derde blijkt dat de algemene kennis van betrokkene van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt is. Overwegende dat de voorgelegde geboorteaktes niet van die aard zijn dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positie zin zou kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene verder ingaat op haar gezondheidsproblemen. Overwegende dat medische elementen het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure voorzien in de Vreemdelingenwet en dat Bureau Asiel niet bevoegd is om over medische elementen te oordelen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/05/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Op 29 juli 2013 heeft verzoekster twee verzoekschriften ingediend, enerzijds tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en anderzijds tegen de bevelscomponent in diezelfde beslissing.

Aangezien beide verzoekschriften gericht zijn tegen eenzelfde beslissing, namelijk de beslissing van de gemachtigde van 28 juni 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, van de hand

van dezelfde raadsman zijn en op dezelfde dag werden ingediend, is het in het belang van de goede rechtsbedeling aangewezen beide beroepen samen te behandelen en te beslechten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste verzoekschrift voert de verzoekster in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en van de artikelen 4, 18, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel), 19 (verbod op refoulement) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; bevoegdheidsoverschrijding;

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen weigerde per 30 april 2013 de internationale bescherming omdat zij oordeelde dat de moeder niet aantoonde de Somalische nationaliteit te hebben.

Verzoekende partij legde bij haar tweede asielaanvraag de geboorteakten van haar kinderen en haarzelf die zij na de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen ontving neer en tijdens haar gehoor voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen legde zij haar verklaringen in het Somalisch af.

Bijkomend verklaarde verzoekende partij ook nog na de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen via haar zuster in Engeland vernomen te hebben dat haar moeder en vier neven door Al-Shabaab werden gedood.

Het voorgaande op zich is voldoende om van nieuwe elementen te spreken die noopten dat verwerende partij het dossier aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen voor een beoordeling ten gronde overmaakte.

Verwerende partij overschreed haar bevoegdheid door het bewijs van nationaliteit te beoordelen aan de hand van de inhoudelijke beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen die werd genomen na te hebben vastgesteld dat “Uw (...) nationaliteit (...) kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.”.

Het bewijs van nationaliteit aan de hand van de originele geboorteaktes is daarom van dergelijke fundamentele aard dat zij tot een nieuwe beoordeling ten gronde moeten leiden.

Zelfs de vooropstelling van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen dat “Uit uw ontoereikende kennis blijkt dat u doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich voor te doen als afkomstig uit Somalië. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven.” kan niet weerhouden worden om de tweede asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen (R.v.St. nr. 190.783 van 25 februari 2009) noch om eventueel een gebrek aan belang in enig beroep voor uw Raad in te roepen (R.v.St. nr. 191.585 van 18 maart 2009; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2008--2009, p. 84).

De beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen waarnaar verwerende partij verwijst is een administratieve beslissing en heeft zij daarom geen gezag van gewijsde (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.395 van 24 juni 2010, www.rvv-cce.be ; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818).

Elke verwijzing naar deze beslissing is daarmee irrelevant. Verwerende partij kon bovendien niet zelf de vaststelling van de nationaliteit beoordelen omdat dit een beoordeling ten gronde is waarvoor zij niet bevoegd is en waarvoor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen exclusief bevoegd is.

Door hierover wel te oordelen overschrijdt verwerende partij haar bevoegdheid. Bevoegdheidsoverschrijding.

Verzoekende partij legt het bewijs van haar nationaliteit (geboorteakte) neer. De vooropstelling van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen dat verzoekende partij ontoereikende kennis heeft heeft geen gevolg voor de ingeroepen vrees (V.B.C. nr. 05-2560/F2506/cd van 27 september 2006). Verzoekende partij komt uit een gebied dat onder controle van Al-Shabaab staat en beschikt over geen sociaal netwerk elders in het land waar zij eventueel veilig naartoe zou kunnen reizen waardoor zij niet kan terugkeren naar Somalië zoniet wordt artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd geschonden (EHRM, *Sufi and Elmi vs. the United Kingdom*, Applications nos. 8319/07 en 11449/07 van 28 juni 2011, <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-105434>).

Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij is om voorgaande redenen kennelijk gegrond.

Bij de verplichte terugkeer naar haar land van herkomst lijdt verzoekende partij daarom een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel en komt zij bloot te staan aan mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing geschorst te worden.

En blijft verwerende partij verplicht na te gaan of het land van herkomst voor verzoekende partij veilig is bij verplichte terugkeer ten einde te kunnen beoordelen of het verbod op refoulement zoals gegarandeerd door artikel 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en verwerende partij bindt niet wordt geschonden.

Het bestaan van een reëel risico op ernstige schade bij (verplichte) terugkeer naar haar land van herkomst staat hiermee vast en stelt haar aan mishandeling bloot. De bestreden beslissing schendt hiermee het verbod op refoulement zoals gegarandeerd door artikel 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Door de bestreden beslissing te nemen en het dossier van verzoekende partij niet aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen over te maken ontnemt zij aan verzoekende partij de beoordeling ten gronde van haar asielaanvraag en daarmee haar recht op asiel alsook het recht op een effectief rechtsmiddel omdat uw Raad tegen de bestreden beslissing enkel als annulatierechter kan optreden en geen beoordeling ten gronde van de ingeroepen feiten kan maken.

Schending van het recht op asiel zoals gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals gegarandeerd door de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.2. In het tweede verzoekschrift voert de verzoekster in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8, eerste lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending van de wet, in het bijzonder: schending van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 19 (verbod op refoulement) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van artikel 51/8, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981;

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen weigerde per 30 april 2013 de internationale bescherming omdat zij oordeelde dat verzoekende partij niet aantoonde de Somalische nationaliteit te hebben.

Verzoekende partij legde bij haar tweede asielaanvraag de geboorteakten van haar kinderen en haarzelf die zij na de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen ontving neer en tijdens haar gehoor voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen legde zij haar verklaringen in het Somalisch af.

Het bewijs van nationaliteit aan de hand van de originele geboorteaktes is daarom van dergelijke fundamentele aard dat zij tot een nieuwe beoordeling ten gronde moeten leiden.

Zelfs de vooropstelling van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen dat "Uit uw ontoereikende kennis blijkt dat u doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich voor te doen als afkomstig uit Somalië. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven." kan niet weerhouden worden om de tweede asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging te nemen (R.v.St. nr. 190.783 van 25 februari 2009) noch om eventueel een gebrek aan belang in enig beroep voor uw Raad in te roepen (R.v.St. nr. 191.585 van 18 maart 2009; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2008-2009, p. 84).

De beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen waarnaar verwerende partij verwijst is een administratieve beslissing en heeft zij daarom geen gezag van gewijsde (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.395 van 24 juni 2010, www.rvv-cce.be; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818).

Verzoekende partij legt het bewijs van haar nationaliteit (geboorteakte) neer. De vooropstelling van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen dat verzoekende partij ontoereikende kennis heeft heeft geen gevolg voor de ingeroepen vrees (V.B.C. nr. 05-2560/F2506/cd van 27 september 2006). Verzoekende partij komt uit een gebied dat onder controle van Al-Shabaab staat en beschikt over geen sociaal netwerk elders in het land waar zij eventueel veilig naartoe zou kunnen reizen waardoor zij niet kan terugkeren naar Somalië zoniet wordt artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd geschonden (EHRM, *Sufi and Elmi vs. the United Kingdom*, Applications nos. 8319/07 en 11449/07 van 28 juni 2011, <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-105434>).

Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij is om voorgaande redenen kennelijk gegrond.

De repatriëring stelt verzoekende partij bloot aan deze mishandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en artikelen 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. Schending van voormelde artikelen.

De (verplichte) terugkeer leidt kennelijk tot een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel in hoofde van verzoekende persoon.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing geschorst te worden.

Voormelde blootstelling aan mishandeling schendt het verbod op refoulement zoals gegarandeerd door artikel 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat verwerende partij bindt. Schending van het voormelde artikel.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

Het dwingende karakter van artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 dat verwijst naar artikel 51/8, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980 waardoor verwerende partij niets anders kan dan nadat besliste de asielaanvraag niet in overweging te nemen is hierbij volkomen irrelevant.

Verwerende partij is de Hoge Verdragsluitende partij die de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waartoe zij zich heeft verbonden dient te respecteren.

Door een gebonden bevoegdheid via de artikelen 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 in te voeren voldoet verwerende partij niet aan haar internationale verbintenissen. Daaraan gekoppeld dat uw Raad niet vermag ten gronde te oordelen over de feiten (zoals besproken) die worden ingeroepen om aan te tonen dat de bestreden beslissing verzoekende partij blootstelt aan een reëel risico op ernstige schade en het verbod op refoulement schendt, wordt aan verzoekende partij een effectief beroep ontnegd.

Schending van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing ook de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nochtans beslist dat geen administratieve beslissing "mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden" (R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr.

206948 van 26 augustus 2010). "Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd"; EHRM 11 juli 2000, Jabari / Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs^ België en Griekenland, § 219)." (R.v.V. nr. 98.398 van 6 maart 2013).

In elk geval dient de nationale rechter de hogere rechtsnorm in het bijzonder de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, die België als Hoge Verdragspartij binden, te respecteren en ambtshalve tegenstrijdige nationale bepaling buiten beschouwing laten.

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van. hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629).

Dit wordt andermaal bevestigd door het arrest van het Europees Hof van Justitie Elgafaji vs. Staatssecretaris van Justitie van 17 februari 2009 dat in paragraaf 42 zegt dat "bij de toepassing van het nationale recht, ongeacht of het daarbij gaat om bepalingen die dateren van eerdere of latere datum dan de richtlijn, de nationale rechter dit zoveel mogelijk moet uitleggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de richtlijn, teneinde het hiermee beoogde resultaat te bereiken en aldus aan artikel 249, derde alinea, EG te voldoen" (H.v.J., Elgafaji vijk Staatssecretaris van Justitie, nr. C-456/07 van 17 februari 2009, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., Marleasing, nr. C-106/89 van 13 november 1990, <http://curia.europe.eu>; H.v.J., Commune de Mesquer, nr. C- 188/07 van 24 juni 2008, <http://curia.europe.eu>). Wat ook in het verzoekschrift werd aangegeven.

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekster de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalde op het moment van de bestreden beslissing wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

3.5. De bevoegdheid van de gemachtigde beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.
- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag haar eigen geboorteakte en die van haar kinderen voorlegde. Daarnaast verklaart de verzoekster dat ze van haar zus vernomen heeft dat haar moeder en vier neven in Somalië vermoord werden, en dat ook zij dient te vrezen voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De verzoekster voert aan dat de door haar aangebrachte verklaring en geboorteakten wel degelijk nieuwe elementen uitmaken bij haar tweede asielaanvraag. Deze zouden, samen met het feit dat ze haar verklaringen in het Somalisch heeft afgelegd, moeten aantonen dat ze wel degelijk de Somalische nationaliteit heeft, waar haar eerste asielaanvraag door de gemachtigde werd afgewezen omwille van het feit dat de Somalische nationaliteit niet aangetoond werd.

Bovendien heeft de gemachtigde volgens de verzoekster zijn bevoegdheid overschreden door het aangevoerde bewijs van nationaliteit te beoordelen aan de hand van de inhoudelijke beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die geen kracht van gewijsde heeft, en kon de gemachtigde niet zelf de vaststelling van de nationaliteit beoordelen omdat dit een beoordeling ten gronde is.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake het aantonen van het nieuwe karakter van een gegeven niet bij de gemachtigde ligt maar bij de verzoekende partij.

3.7. De Raad merkt op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde kan weigeren een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien de vreemdeling *“geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

De Raad stipt aan dat het begrip “nieuw gegeven” niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoekster in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoekster dient voorts aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoekster gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

3.8. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Overwegende dat betrokkene zowel haar eigen geboorteakte als de geboorteaktes van haar kinderen voorlegt om aan te tonen dat zij wel degelijk de Somalische nationaliteit bezitten. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar neef de geboorteaktes per post opgestuurd heeft. Overwegende dat betrokkene niet meer over de enveloppe beschikt en niet kan aantonen wanneer zij deze documenten zou ontvangen hebben. Overwegende dat betrokkene bovendien voldoende mogelijkheden had om deze geboorteaktes nog tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag voor te leggen.”*

Voor wat betreft de door verzoekster voorgelegde geboorteakten oordeelt de gemachtigde aldus dat verzoekster deze stukken reeds tijdens haar eerste asielaanvraag naar voren had kunnen brengen. Verzoekster brengt hiertegen niets in buiten haar overtuiging dat de stukken wel degelijk nieuwe elementen uitmaken. De Raad dient te herhalen dat een nieuw element een element is dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De vaststelling van de gemachtigde dat de verzoekster de mogelijkheid had om de geboorteaktes tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag naar voren te brengen is in deze niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk aangezien geboorteakten geacht worden in het bezit te zijn van betrokken personen vanaf hun geboorte.

Nu verzoekster niet aantoont of aannemelijk maakt waarom de geboorteakten niet eerder konden worden voorgelegd, dient de Raad vast te stellen dat, gelet op punt 3.4., deze motieven op zich voldoende zijn om de bestreden beslissing te schragen.

3.9. Het gegeven dat een document nieuw is in de zin dat het niet eerder werd voorgelegd, volstaat derhalve niet om het stuk als een nieuw element te beschouwen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft voorts niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht

tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Stellen dat het niet aan de verwerende partij zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, zoals verzoekster doet, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde van de Staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)).

Aldus motiveert de gemachtigde bijkomend dat de voorgelegde geboorteaktes niet opwegen tegen de gebreken die in het eerdere asielrelaas van verzoekster werden vastgesteld: *"Overwegende dat uit de beslissing van het CGVS dd 30/04/2013 in het kader van de eerste asielaanvraag van betrokkene blijkt dat betrokkene niet aannemelijk kon maken de Somalische nationaliteit te bezitten daar ten eerste haar geografische kennis over haar regio van herkomst, namelijk het district Badhaadhe, te wensen overlaat, ten tweede haar sociaal-politieke kennis over haar regio van herkomst te wensen overlaat en ten derde blijkt dat de algemene kennis van betrokkene van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt is. Overwegende dat de voorgelegde geboorteaktes niet van die aard zijn dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen."*

Verzoekster werpt hier tegen op dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de eerste asielaanvraag afwees na vaststelling dat: *"Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan."* Voorts benadrukt verzoekster dat zij haar verklaringen in het Somalisch aflegde.

Verzoekster gaat met dit betoog evenwel voorbij aan het feit dat de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal duidelijk is gebaseerd op het besluit dat na grondig onderzoek naar de geografische en socio-politieke kennis over haar regio van herkomst en naar haar algemene kennis van het Somalisch clansysteem, er geen geloof gehecht kon worden aan verzoeksters bewering dat ze de Somalische nationaliteit bezat. Bijgevolg kon ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen asielmotieven. Tenslotte stelde het Commissariaat-generaal dat het feit dat verzoekster haar verklaringen aflegde in de Somalische taal geen afdoende bewijs vormde van de beweerde Somalische nationaliteit omdat de Somalische taal niet alleen in Somalië zelf wordt gesproken maar eveneens in een aanzienlijk deel van de buurlanden van Somalië, zoals Djibouti, Ethiopië en Kenia. Het louter spreken van de Somalische taal doet bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling van het Commissariaat-generaal.

In het licht hiervan komt de beoordeling van de gemachtigde dat de voorgelegde geboorteakten, waarmee verzoekster wil aantonen dat ze toch de Somalische nationaliteit bezit, geen nieuw gegevens zijn die van die aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van de eerdere asielaanvraag, de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor.

3.10. De Raad stelt vast dat omtrent de aangebrachte verklaring als volgt wordt gemotiveerd:

"Overwegende dat betrokkene verklaart van haar zuster die in Groot-Brittannië verblijft te hebben vernomen dat haar moeder en vier neven in Somalië gedood werden. Overwegende dat betrokkene verklaart dat zij ook dient te vrezen voor haar leven bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich louter baseert op vermoedens en veronderstellingen."

De Raad merkt op dat verzoekster hier tegen niets inbrengt. De Raad kan het geenszins kennelijk onredelijk achten dat, wanneer verzoekster zich bij haar nieuwe asielaanvraag slechts beperkt tot het uiten van beweringen, wat steun vindt in het administratief dossier, doch hiervan niet het minste bewijs naar voren brengt, de gemachtigde oordeelt dat deze verklaringen bezwaarlijk als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen aangenomen worden.

3.11. In het licht van wat voorafgaat maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat *"Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen*

aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld om haar tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen. De voorgehouden bevoegdheidsoverschrijding wordt niet aangetoond.

Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond m.b.t. de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag vervat in de bestreden beslissing.

3.12. Artikel 18 van het Handvest van de grondrechten garandeert het recht op asiel. Door van de asielzoeker echter enkel te eisen dat hij *“nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.”* wordt van hem niet vereist dat hij in de procedure voorzien onder artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals die luidde op het moment van de bestreden beslissing, de voorwaarden vervult om als vluchteling te worden erkend of de voorwaarden vervult om de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Die voorwaarden zullen worden onderzocht wanneer zijn aanvraag in overweging zal zijn genomen na verloop van de procedure zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de nood aan asiel doch slechts wordt vastgesteld dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van haar tweede asielaanvraag. Uit het voorgaande is gebleken dat geen schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt werd.

Een schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten kan evenmin worden aangenomen.

3.13. Verzoekster voert een schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ter ondersteuning van haar middel houdt verzoekster voor dat de weigering om haar asielaanvraag in overweging te nemen haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel schendt. In concreto stelt verzoekster dat de stukken die ze aanbracht bij haar tweede asielaanvraag wel degelijk ‘nieuw’ waren en hier dus rekening mee moeten worden gehouden. Ze meent dat het gegeven dat hier door het bestuur geen rekening mee zou zijn gehouden, een inbreuk uitmaakt op voornoemde rechtsregels. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 47 voornoemd heeft dan ook betrekking op het rechtsmiddel waarover de verzoekende partij beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen enkel uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de in casu bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen ‘gerecht’ zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling. Evenmin maakte de tweede asielaanvraag van verzoekster een ‘rechtsmiddel’ uit, nu het een nieuwe aanvraag betrof en geen ‘beroep’ tegen een eerdere ‘beslissing’, waarover het bestuur dan als ‘gerecht’ zou oordelen.

Verzoekster dwaalt in zoverre ze meent dat het bestuur bij het nemen van een bestuurlijke beslissing inzake artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gebonden zou zijn door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten.

3.14. De Raad merkt op dat de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 71/5 van het vreemdelingenbesluit waarmee deze weigering gepaard gaat als twee afzonderlijke beslissingen moeten worden beschouwd, zelfs al worden deze aan de vreemdeling betekend door middel van een gezamenlijke akte van kennisgeving (cf. RvS 5 maart 2013, nr. 222.740).

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bestreden beslissing, stelt verzoekster dat de bevelscomponent van de bestreden beslissing indruist tegen de internationale verplichtingen van de gemachtigde. Verzoekster meent dat zij bij terugkeer naar Somalië zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en met artikelen 4 en 19 van het Handvest.

3.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.16. Ten dezen betoogt verzoekster dat zij het bewijs van haar nationaliteit voorlegt, met name een geboortekte. Ze houdt voor de Somalische nationaliteit te bezitten en te komen uit een gebied dat onder controle staat van Al-Shabaab. Zij beschikt niet over een sociaal netwerk elders in Somalië waar zij eventueel veilig naar toe zou kunnen reizen. Ze meent dan ook dat een terugkeer naar Somalië een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

Het komt verzoekster toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar voorgehouden land van herkomst, in casu Somalië.

Ten dezen stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat Somalië haar land van herkomst is.

Verzoekster verwijst naar de geboorteakten die werden voorgelegd in het kader van haar tweede asielaanvraag.

De Raad wijst er op dat een geboorteakte geen bewijs van identiteit is noch van nationaliteit.

Weliswaar kan een geboorteakte bepaalde gegevens verschaffen zoals een identiteitskaart, maar een geboorteakte toont niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. Uit artikel 57 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat een geboorteakte bepaalde gegevens bevat, zoals de naam en voornaam van het kind wiens geboorte wordt aangegeven, maar enkel indien de houder van een geboorteakte in het bezit is van een identiteitskaart, paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel met overeenstemmende identiteitsgegevens wordt aangetoond dat de drager van de geboorteakte diegene is wiens gegevens vermeld worden op de geboorteakte.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag van verzoekster heeft afgewezen omdat zowel de geografische en socio-politieke kennis over de voorgehouden regio van herkomst, als de algemene kennis van het Somalisch clansysteem zeer beperkt zo niet foutief was waardoor er geen geloof gehecht kon worden aan verzoeksters bewering dat ze de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg kon ook geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen asielmotieven.

Het gegeven dat verzoekster haar verklaringen in de Somalische taal aflegde, doet hier geen afbreuk aan aangezien de Somalische taal eveneens wordt gesproken in andere landen uit de regio van de Hoorn van Afrika.

Nu verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat ze daadwerkelijk de Somalische nationaliteit bezit, brengt verzoekster geen concrete elementen aan die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing stelt overigens enkel dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten en maakt heden geen maatregel van gedwongen verwijdering uit.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM dient te worden geduid dat de schending van artikel 13 van het EVRM niet op zichzelf kan worden ingeroepen. Artikel 13 van het EVRM kent geen onafhankelijk bestaan en kan dus slechts worden ingeroepen in samenhang met een verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen. Hierboven werd reeds gesteld dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen. Aldus kan de betoogde schending van artikel 13 van het EVRM niet worden aangenomen.

3.17. Verzoekster houdt een algemeen en rechtstheoretisch betoog waarbij ze de schending van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten aan de kaak stelt. Deze artikelen komen inhoudelijk volledig overeen met artikel 3 van het EVRM. Nu verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond, kan een schending van de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de Grondrechten evenmin worden aangenomen. De betoogde schending van artikel 47 van het Handvest kan derhalve evenmin worden aangenomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest. De afdeling wetgeving bij de Raad van State en het Grondwettelijk Hof hebben reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt aan de vereisten van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323 en GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008 van 27 mei 2008, BS 2 juli 2008*).

De verzoekster voert geen middelen aan die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nrs. 133195 / II en 133 169 / II worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. MAES